

РЕШЕНИЕ

№ 9245

гр. София, 09.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 23.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Иванка Александрова, като разгледа дело номер **8612** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК вр. с чл.10а, ал.1 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Р. А. - гражданин на И. срещу Отказ за издаване на виза тип „Д“ от 21.07.2025г., на Завеждащ консулската служба на Република Б. в Тел А. по заявление от 21.05.2025г.

В жалбата са поддържа, че постановеният отказ е издаден в противоречие с материалноправните разпоредби, като е необоснован и неправилен. Твърди се засягане на фундаментални лични права и свободи на жалбоподателя по Европейската конвенция за правата на човека. Според жалбоподателя, не са отчетени спецификите на конкретният случай. И. - държавата по произход на г-н А. не познава и не предвижда института на реабилитацията. В приложените документи към заявлението за виза - справка за криминално досие изрично се вижда, че давността на престъпното деяние, в което е бил обвинен изтича на 18.07.2027г. Липсата на изтекла давност обаче, не може да бъде приравнен на липсата на реабилитация. Европейският съд по правата на човека последователно е подчертавал, че чл. 8 обхваща не само защитата срещу произволна намеса на държавата, но и позитивните задължения на държавата да създава условия за нормално развитие на личността и интеграция в обществото (вж. делата К. v. R., В. v. L.). Дългосрочното съществуване на правни и фактически пречки, произтичащи от осъждане, без възможност за тяхното преодоляване чрез реабилитация, създава постоянна стигматизация и затруднява изграждането на пълноценен семеен и професионален живот. Освен това, чл. 8 изисква всяка намеса в личния и семейния живот да бъде пропорционална и необходима в демократичното общество. Поради това непредоставянето на реабилитация може да се квалифицира като нарушение на чл. 8 от ЕКПЧ, тъй като възпрепятства правото на личен й семеен живот,

поставяйки индивида в състояние на постоянна социална изолация и правна несигурност, несъвместими с целите на наказанието и с ценностите на демократичното общество. Освен, че е освободен предсрочно от ефективно изтърпяване на наказанието, от момента на извършване на престъплението е минал дълъг период от време - 7 години, последният е оженен и полага грижи за малолетното си дете български гражданин. Единственото, което такава непропорционална мярка постига, е да се наруши правилото на чл. 8, ал. 2 от ЕКПЧ, и да се ограничи правото на личен и семеен живот. Щом самата реабилитация е невъзможна да бъде осъществена поради липса на такава процедура в И., то следва да се приложи специална, допълнителна преценка на обстоятелствата.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с адв. Р.. Поддържа жалбата. Постъпили са допълнително писмени бележки.

Ответникът - Завеждащ консулската служба на Република Б. в Тел А. не се явява и не изпраща представител.

От фактическа страна съдът установи, че със Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза на 21.07.2025г. е постановен Отказ за издаване на виза тип „Д“ на Р. А. - гражданин на И. от Завеждащ консулската служба на Република Б. в Тел А., по заявление от 21.05.2025г. Отказът е с правно основание чл.10, ал.1 т.26 от ЗЧРБ и е мотивиран с обстоятелството, че апликантът е осъждан в държавата, чиито гражданин е за умишлено престъпление от общ характер и съгласно българското законодателство за същия вид престъпление е предвидено наказание лишаване от свобода минимум една година, като не са представени доказателства, че лицето е реабилитирано.

В хода на съгласувателната процедура по издаване на исканата виза ДА“Национална сигурност“ е изразила отрицателно становище в Националната визова информационна система, видно от постъпилото по делото писмо рег. № М-9467/12.09.2025г. от Зам. председателя на ДА“НС“. Апликантът не е бил идентифициран като заплахата за националната сигурност, но попада в хипотезата на чл.10, ал.1, т.26 от ЗЧРБ. при извършената проверка е установено, че чуждият гражданин е осъждан за умишлено престъпление от общ характер и не са представени доказателства, че същият е реабилитиран. Със същите мотиви отрицателно становище е изразила и Дирекция „Миграция“, видно от постъпилото писмо рег. № 83598/17.09.2025г.

По преписката е приложено извлечение от акт за граждански брак, сключен на 17.08.2021г. между Р. А. и българската гражданка Е. Л. Е. в С., както и удостоверение за раждане на С. А., [дата на раждане] с баща Р. А. и майка Е. Л. А..

На лист 58 от делото е приложена в превод на български език Справка за криминално досие, изготвена от Израелска полиция „Следствен отдел“ до посолството на РБългария в Тел А., според която в регистрите на Израелската полиция има криминално досие/висящи дела по отношение на лицето Р. А., [дата на раждане] в И.. Удостоверението е издадено, съгласно Закона за криминалния регистър и реабилитиране на закононарушителите от 2019г. в съответствие с наличната информация по смисъла на закона. Според обясненията в справката на лист 61, след като мине периода на заличаване, осъдителната присъда ще се счита за заличена и няма да бъде предоставяна информация на друг, освен на органите, които са посочени в чл.21, подт. (б) от Закона. В справката е цитирано съдебно решение на първа инстанция, издадено от Магистратски съд в [населено място] по дело №7486-5-2018 от 18.08.2019г., издадено в присъствие на обвиняемия, с дата на изтичане на давността 18.08.2027г. и дата на заличаване 18.08.2034г. С решението Р. А. е осъден за отглеждане, производство и приготвяне на опасни наркотици – нарушение по чл.6 от Наредбата за опасните наркотици на действително лишаване от свобода за 12 месеца с начало на излежаване на присъдата 03.10.2019г. Възражението от 13.01.2020г. по

криминалното дело пред съда в [населено място] е отхвърлено, като след него началната дата на присъдата е променена на ... (датата не се чете).03.2020г.

Жалбоподателят представя с превод на български език на решение от 11.06.2020г., съгласно Закона за условно освобождаване от затвора в И., с което е бил предсрочно освободен от излежаване на присъдата си при посочени в решението условия.

Разпитана в съдебна зала е съпругата на жалбоподателя Е. Л. А., която освен българско има и израелско гражданство. Същата свидетелства, че от 4 години са женени, имат дъщеря – български гражданин, която ходи на детска градина, живеят в С., в неин собствен апартамент. От 2017 година се познава с жалбоподателя, запознали са се в И. и двамата са в Б. от месец април 2025г. Р. се грижи за малкото им дете, съпругата работи, той не работи. Знае, че в И. е лежал четири месеца в затвора през 2020 година по време на ковид пандемията. Бил е осъден на една година затвор, поради добро поведение и поради факта, че е минала повече от една година техния вид реабилитация е бил освободен и поставен под домашен арест, като е трябвало да посещава целодневен център за отказване от вещества и психологическо лечение. Свидетелят М. дава показания, че за дъщерята С. се грижи баща ѝ, също майка ѝ, баба ѝ. Съпругата Е. му е племенница и затова знае, че Р. постоянно се занимава с детето, води го сутрин и следобед го взема от детска градина.

Във връзка със спорния по делото въпрос съществува ли, съгласно Израелското право института на реабилитация за извършено криминално престъпление е представено от процесуалния представител на жалбоподателя писмо от адв. Ш. М. от 04.02.2026г., който е представлявал Р. А. в производството по обжалване на присъдата 12 месеца лишаване от свобода пред Окръжния съд. Адв. М. заявява, че подадената жалба е отхвърлена и лицето е изтърпяло наложеното му наказание. Обяснява, че съгласно израелското законодателство, по-специално Закона за наказанията, съдът не изпълнява функция, свързана с реабилитацията на обвиняемия след изтърпяване на наложеното му наказание, като реабилитационният процес е отделен от съдебната система и се осъществява от органите по социално подпомагане. Поради това съдилищата в И. не издават „удостоверение за реабилитация“. Органите по социално подпомагане действително изготвят и предоставят становища на съдилищата, както и осъществяват наблюдение върху обвиняеми след постановяване на присъдата в рамките на пробационна мярка за ограничени периоди от време. В И. не съществува документ, издаван в хода или след приключване на съдебното производство, който да удостоверява успешно проведен процес на реабилитация.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи: Жалбата е допустима. Тъй няма данни кога е връчен оспореният отказ на заявителя, съдът приема, че жалбата от 07.08.2025г. е в срок и е подадена от лице с правен интерес. Отказът е по чл.9а, ал.2, т.4 от ЗЧРБ – относно виза за дългосрочно пребиваване, но на основание чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ подлежи на обжалване, тъй като лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека – правото му на семеен живот.

Разгледана по същество жалбата се явява НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореният отказ за виза е издаден от компетентен орган и не се явява нищожен, приложена са заповеди за компетентност на З. в посолството на Република Б. в Тел А., И., издадени от Министъра на външните работи. Същият се явява законосъобразно издаден, при спазване на разпоредбите на процесуалния и материалния закон.

Съгласно чл.10, ал.1, т.26 от ЗЧРБ отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е осъждан в държавата, чийто гражданин е, или в държавата на обичайното му пребиваване за умишлено престъпление от общ характер и съгласно българското законодателство

за същия вид престъпление е предвидено наказание лишаване от свобода минимум една година, освен ако не е реабилитиран.

Безспорно се установи от доказателствата по делото, че заявителят за виза Р. А. е осъждан в И. на 12 месеца лишаване от свобода за отглеждане, производство и приготвяне на опасни наркотици – нарушение по чл.6 от Наредбата за опасните наркотици на И.. Аналогичният състав на престъпление по Наказателния кодекс на Република Б. - чл. 354а, ал.1 предвижда: Който без надлежно разрешително произведе, преработи, придобие или държи наркотични вещества или техни аналози с цел разпространение, или разпространява наркотични вещества или техни аналози, се наказва за високорискови наркотични вещества или техни аналози - с лишаване от свобода от две до осем години и с глоба от пет хиляди до двадесет хиляди лева, а за рискови наркотични вещества или техни аналози - с лишаване от свобода от една до шест години и с глоба от две хиляди до десет хиляди лева. Следователно са налице двете предпоставки за отказ по т.26 на чл.10, ал.1 от ЗЧРБ - осъждан е в държавата си за умишлено престъпление от общ характер и съгласно българското законодателство за същия вид престъпление е предвидено наказание лишаване от свобода минимум една година. Спорен е въпросът относно реабилитацията, като защитната теза на жалбоподателят е, че такъв институт по Израелското право не съществува, поради което той не може да се снабди със документ, с който да докаже, че е реабилитиран. В този смисъл е представено и становището на адвоката, който е представлявал жалбоподателя при обжалване на присъдата пред Окръжния съд.

В българското право реабилитацията е правен институт, който заличава факта на осъждането и преустановява за в бъдеще негативните последици, които законът свързва с него. След настъпване на реабилитация лицето се третира като неосъждано. Видно от самата Справка от криминалното досие на Р. А., удостоверението му е издадено, съгласно Закона за криминалния регистър и реабилитиране на закононарушителите от 2019г., което изцяло опровергава твърденията в жалбата, че в И. не съществува и не е познат правния институт на реабилитацията. Според обясненията в справката на лист 61, след като мине периодът на заличаване, осъдителната присъда ще се счита за заличена и няма да бъде предоставяна информация на друг, освен на определени органи. Освен, че е посочена изрично дата на изтичане на давността, посочена е и дата на заличаване – 18.08.2034г., което означава, че пълна реабилитация за осъждането на Р. А. ще настъпи едва тогава. Не противоречи на този извод писмото на израелския адвокат М., който разяснява, че съгласно израелското законодателство съдът не изпълнява функция, свързана с реабилитацията на обвиняемия след изтърпяване на наложеното му наказание, като реабилитационният процес се осъществява от органите по социално подпомагане. Дори и да не съществува конкретен документ, издаван в хода или след приключване на съдебното производство, който да удостоверява успешно проведен процес на реабилитация, изпратената до Посолството на РБългария, визов отдел в Тел А. справка от Израелската полиция, съдържаща подробни записи за криминално досие на лицето е достатъчно доказателство, че реабилитация до момента не е настъпила, като такава окончателно и автоматично ще настъпи на 18.08.2034г.

Наведените в жалбата основания за нарушение на правото на жалбоподателя на личен и семеен живот, съобразно чл.8 от ЕКПЧ са недоказани. В разпоредбата на чл. 8, ал. 2 от Конвенцията са очертани рамките, в които при спазване на принципа на съразмерност е допустимо нарушение на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата. Конвенцията не гарантира правото на един чужденец да влезе или да остане в конкретна държава и не може да се приеме, че чл. 8 налага на държавата общото задължение да уважава избора на местожителство. Жалбоподателят има сключен брак с българска гражданка, която разпитана в съдебно заседание заявява, че притежава и израелско гражданство, поради което

личният избор на семейството да живее в Б., а не в И. не може да се обвърже със задължение за държавата безусловно да го уважи. В този смисъл, не е допуснато непропорционално вмешателство в личния и семеен живот на г-н А., за който е установено, че не отговаря на изричното изискване за издаване на виза по чл.10, ал.1, т.26 от ЗЧРБ.

Жалбата се явява неоснователна и недоказана и следва да се отхвърли.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК Административен съд София - град, Първо АО, 11 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. А. - гражданин на И. срещу Отказ за издаване на виза тип „Д“ от 21.07.2025г., на Завеждащ консулската служба на Република Б. в Тел А. по заявление от 21.05.2025г.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: